

Özet

Trump'ın politikasını "neo-merkantilizm" ve post-liberalizm gibi kavramlarla açıklamak mümkün. Ancak sadece bundan ibaret değil. Trump'ın politikalarıyla simgeleşen yeni dönemi, neo-Westfalyan dönem veya ulus devletin yükselişi olarak da adlandırmak ve bu yeni politik süreci neo-faşizm, post-faşizm veya Çin tarzı liberalizm gibi kavramlarla da ifade etmek mümkündür. Bu anlayışta ekonomik zenginliğin öncelenmesi ve zenginliğin askeri güce dönüştürülmesi temel bir strateji olarak benimsenirken, devletin yüceltilmesi, özgürlüklerin ve sivil toplumun belli ölçüde sınırlandırılması, çok partili sistemden tam anlamıyla vaz geçmeden milliyetçi ve geleneksel değerlerin yükselişe geçmesi daha öne çıkmaktadır.

Bu bağlamda Trump'ın başkanlığa seçilmesi Amerikan "derin devleti"nin bir tercihi olarak da değerlendirilebilir. Trump; yalnızca bireysel bir figür değil, aynı zamanda mevcut sistemin belirli çıkarlar doğrultusunda desteklediği bir siyasal tercihtir. Bu çerçevede Trump'ın sisteme hizmet eden bir araç olarak kullanıldığı savı ileri sürülebilir. Liberal demokrasinin ve iktisadi liberalizmin, Çin'in yükselişi karşısında gelişmiş ülkeler için artık bir engel olarak görülmeye başlandığı söylenebilir. Bu bir anlamda liberalizmin krizi olarak da görülebilir.

Trump'ın söylemleri ve politikaları, Amerikan siyasi sisteminde daha önce tabu olarak kabul edilen sınırların aşılmasını mümkün kılmuştur. Kongre dâhil olmak üzere sistem içerisinde bu dönüşüme karşı çıkan aktörlerin sayısı giderek azalmaktadır. Söz konusu değişimin yalnızca Donald Trump'ın bireysel iradesiyle gerçekleştirilebilecek bir dönüşüm olmadığı açıktır. Trump, bu dönüşümde öne çıksa da arka planda etkili olan çok katmanlı güç yapılarını göz ardı etmemek gerekir. En nihayetinde "Amerikan istisnâcılığı" olarak adlandırılan, bireysel özgürlüklerin ön planda olduğu liberal normlar sistemi çökmekte ve bu bağlamda devletin yapısal bir yeniden inşa sürecine girdiği gözlemlenmektedir. Amerikan devletinin günümüzde ciddi bir yapısal dönüşüm süreci içerisinde olduğu net olarak görülmektedir.

Trump Dönemi ABD Dış Politikası: Nasıl Bir Gelecek?

Prof. Dr. Tayyar ARI - Uludağ Üniversitesi Öğretim Üyesi

Amerika Birleşik Devletleri (ABD) Başkanı Donald Trump'ın birinci döneminden itibaren dış politikadaki temel önceliği Çin olmuştur. Söz konusu ülkeyi tarifeler yoluyla baskı altına almaya çalışan Trump yönetimi, ticaret dengesizliğini gidermek için politikalar geliştirmiştir. Bu yaklaşım, John J. Mearsheimer'in "The Tragedy of Great Power Politics (2001)" adlı eserinde dile getirdiği "büyük güçler rekabeti kaçınılmazdır" paradigmasıyla örtüşmektedir. Mearsheimer'a göre; sistemdeki anarşik yapı nedeniyle büyük güçler er ya da geç çatışma içine girer. Nitekim Çin'in yükselişi, ABD açısından bir tehdit olarak algılanmakta ve bu nedenle Washington, Pekin'i çevreleme stratejileri geliştirmektedir.

Çin'in bu yükselişi, aslında sadece politik tercihlerle değil, aynı zamanda nesnel ekonomik koşullarla da açıklanabilir. 2000'li yılların başında Çin'in Gayri Safi Yurtiçi Hasılası (GSYİH) yaklaşık 1 trilyon dolar civarındayken, günümüzde bu rakam 19 trilyon dolara ulaşmıştır. Aynı dönemde dünya ekonomisinin toplam büyüklüğü 35 trilyon dolardan 115 trilyon dolara çıkmıştır. Bu, Çin'in dünya ekonomisinden aldığı payın %3'lerden %17-18'lere yükseldiğini göstermektedir. Aynı süreçte ABD'nin ekonomisi 10 trilyon dolardan 30 trilyon dolara çıkarken, Çin'in ekonomik kapasitesi yaklaşık 19 kat artmıştır. Bu durum, yalnızca ekonomik değil, stratejik sonuçlar da doğurmaktadır. Çünkü Çin, ABD'nin hegemonik pozisyonunu zorlayacak bir düzeye ulaşmıştır. Dahası Çin'in ciddi anlamda dış borcu bulunmazken, ABD'nin dış borcu 34 trilyon dolar seviyesine ulaşmıştır. Üstelik ABD, Çin'le ticaretinde yaklaşık 300 milyar dolarlık açık vermektedir. Çin, neredeyse tüm ülkelerle dış ticaret fazlası verirken, ABD küresel ölçekte ciddi bir açıkla karşı karşıyadır. Bu açık, ABD'nin Çin karşısındaki kırılganlığını artırmaktadır.

Uzun süredir tartışılan bir diğer konu, ABD'nin dış politika eksenini Pasifik'e kaydırma niyetidir. Özellikle son 10 yıldır "Pivot to Asia (Asya'ya Yönelme)" stratejisi çerçevesinde ABD'nin Orta Doğu'dan çekilip çekilmeyeceği tartışılmaktadır. Ancak fiiliyatta, özellikle İsrail'in güvenliği söz konusu olduğunda, ABD'nin bölgede aktifliğini sürdürdüğü görülmektedir. İsrail'in güvenliği, Amerikan dış politikasında partiler üstü bir öncelik hâline gelmiş durumdadır. Demokratlar ve Cumhuriyetçiler arasında ton farkı olsa da stratejik yönelim değişmemektedir.

Cumhuriyetçi yönetimler İsrail'e daha açık ve agresif bir destek sunarken; Demokrat yönetimler zaman zaman daha temkinli ve diplomatik bir dil kullanmayı tercih etmektedir. Ancak Biden yönetiminin Gazze Krizi'nde gösterdiği tam destek, bu farkın uygulamada ne denli sınırlı olduğunu ortaya koymuştur. ABD, doğrudan kendisine yönelen tehditlere karşı bile bu kadar kararlı bir askeri mobilizasyon göstermezken, İsrail'in güvenliği söz konusu olduğunda tüm gücünü Doğu Akdeniz'e sevk edebilmiştir. Nitekim Gazze sürecinde nükleer denizaltılar dâhil olmak üzere çok sayıda askeri unsur bölgeye yönlendirilmiştir.

ABD, bölgede İsrail'e yönelik herhangi bir saldırı ihtimalini, ister doğrudan ister dolaylı olsun, yüzde bir bile olsa göz ardı etmeksizin tüm askeri gücünü bölgeye sevk etmiştir. Bu durum, ABD'nin Orta Doğu politikasının kısa vadede değişmesini beklememek gerektiğini göstermektedir. ABD'nin Orta Doğu'daki varlığı iki temel faktöre dayanmaktadır: Birincisi, İsrail'in güvenliği; ikincisi ise enerjinin güvenliğidir. Özellikle fosil yakıtların hâlâ küresel enerji tüketiminde büyük bir paya sahip olduğunu göz önünde bulundurursak ABD, hidrokarbon kaynaklarına olan bağımlılığın sürdüğü bu dönemde Orta Doğu'daki etkinliğini azaltmak istemeyecektir. Nitekim ABD, fosil yakıtlara yönelik yeni yatırımlar yapma kararı da almıştır.

2 Mayıs 2025

Enerji kaynaklarından elde edilen gelirin ABD'nin kontrolünün dışında kalması, bu kaynakların başka büyük güçlerce denetlenmesi ve bu denetimin ABD aleyhine kullanılması, Washington açısından kabul edilemez bir durumdur. Bu nedenle ABD'nin hem İsrail'in güvenliği hem de enerji kaynaklarının kontrolü bağlamındaki stratejik yaklaşımının değişmesi kısa vadede beklenmemelidir.

Pasifik bölgesinde ABD'nin karşı karşıya olduğu güvenlik açıkları da dikkat çekmektedir. Bu coğrafyada hem Çin hem de Rusya, ABD'nin doğrudan komşuları ve aynı zamanda Pasifik güçleridir. NATO benzeri bir ittifakın bulunmadığı bu alanda ABD'nin bu güçlerle tek başına mücadele etmesi gerekmektedir. Bu bağlamda ABD'nin Çin'i öncelikli tehdit olarak görüp bölgedeki askeri kapasitesini artırma çabası anlamlıdır. Bu süreçte ABD'nin dikkat çekici bir başka hamlesi ise Rusya'yla ilişkilerini normalleştirme girişimidir. Tarihsel perspektifle bakıldığında, 1970'li yıllarda ABD, Sovyet Sosyalist Cumhuriyetler Birliği (SSCB) ile mücadelede Çin-SSCB ayrışmasını fırsata çevirmişti. Bu çerçevede 1971 yılında "Ping-Pong Diplomasisi" ve ardından Nixon ile Kissinger'ın ziyaretleri sayesinde Çin, uluslararası sistemde yeniden kabul görmüş ve Birleşmiş Milletler (BM) Güvenlik Konseyi'ne geri alınmıştı. Bu hamleyle SSCB, tek başına bırakılmış ve rekabet alanı daraltılmıştı. Günümüzde de ABD, benzer bir stratejiyi tersine uygulamaya çalışmaktadır: Bu kez zayıf aktör Rusya; güçlü ve meydan okuyan güç ise Çin'dir.

Çin'in özellikle Afrika kıtasındaki yatırımlarının yüz milyar doları aşması, altyapı projeleri üzerinden küresel nüfuzunu artırması ve aynı zamanda silah ihracatı gibi alanlara yönelmesi, onun yalnızca ekonomik değil, aynı zamanda siyasi ve askeri bir güç hâline gelme yönündeki stratejik hedeflerini de göstermektedir. Çin'in nükleer kapasitesi ise ABD'ye doğrudan tehdit oluşturabilecek düzeydedir. Dolayısıyla ABD'nin Çin'i öncelikli tehdit olarak ele alması ve Rusya'yı ikincil, nötralize edilebilir bir aktör olarak görmesi stratejik bir tercihtir. Zira ABD, iki büyük güçle aynı anda mücadele etmektense, bu yükü paylaşmayı tercih etmektedir. Bu doğrultuda Avrupa'nın daha fazla sorumluluk alması gerektiği düşüncesi öne çıkmaktadır. Rusya'nın yarattığı tehdit algısı karşısında Almanya gibi ülkeler savunma harcamalarını iki katına çıkarmıştır. Benzer şekilde diğer Avrupa ülkeleri de ABD'nin savunma desteğini kademeli olarak azaltabileceğini fark ettikçe savunma bütçelerini artırmaya yönelmişlerdir.

"Re-Arm Europe" gibi projeler kapsamında Avrupa Birliği (AB) ülkeleri, 800 milyar dolar silahlanma bütçesi ayırmayı planlamaktadır. Bu gelişmeler, ABD'nin Avrupa'ya yönelik stratejisinin yalnızca güvenlik değil, aynı zamanda ekonomik boyut taşıdığını da ortaya koymaktadır. Başkan Trump'ın da

sıkça dile getirdiği üzere, Avrupa ülkeleri ABD'ye karşı ticarette ciddi fazlalar vermektedir. Bir diğer ifadeyle ABD'nin Avrupa ülkeleriyle ticaretinde yıllık yaklaşık 220 ila 250 milyar dolar arasında bir dış ticaret açığı söz konusudur. Bu da Atlantik ittifakı içinde ekonomik rekabetin boyutlarını göstermektedir. Trump'ın söylemine göre, bu durumdan Avrupa kazançlı çıkmaktadır. ABD, Avrupa için onlarca üs bulundurmakta, binlerce asker konuşlandırmakta, ciddi miktarda savunma harcaması yapmaktadır. Avrupa ise bu süreçte refaha ve ticarete yatırım yapmaktadır. Sonuçta kazanan Avrupa olmaktadır. Bu yüzden Trump da "bu dönemin artık bittiğini" vurgulamaktadır.

Öte yandan ABD ve Ukrayna arasında nadir metaller ve doğal kaynakların paylaşımıyla ilgili bir anlaşma imzalanmıştır. Bu anlaşma, Ukrayna'ya bir tür güvenlik garantisi niteliği taşımaktadır. Dolayısıyla bu gelişme, Ukrayna-Rusya Savaşı'nın kısa vadede sona ermeyeceğini göstermektedir. Bu yeni gelişme, ABD'nin Rusya'yla normalleşme arayışlarını da zora sokacaktır. Nitekim Rusya'nın gaz ve petrol gibi enerji kaynaklarını satamaması, SWIFT sisteminden dışlanması ve Rus merkez bankasının 300 milyar dolarlık dış rezervinin bloke edilmiş olması gibi faktörler ciddi zorluklar yaratmaktadır. Tüm bu başlıklarda Rusya'nın kazanç elde etme arayışı devam etmektedir. Son dönemde Rusya'nın ABD'ye yaklaşımında da pozitif anlamda ciddi bir değişim gözlemlenmektedir. Bu son gelişmeler, daha karmaşık bir sürecin habercisidir.

Küresel dengeler açısından meseleye bakıldığında ABD'nin asıl önceliği Çin'le mücadele ve Pasifik'in güvenliğidir. Bu bağlamda Rusya bir tehditse, bu tehditle Avrupa'nın baş etmesi beklenmektedir. ABD ise Rusya'yla ilişkisini tamamen koparmadan, karşılıklı kazanca dayalı bir denge arayışındadır. Bu bakımdan Washington hem kendisine hem de Moskova'ya kazandıracak bir formül bulmaya çalışmaktadır.

ABD'nin yeni ticaret politikası da dikkat çekicidir. Ticaret savaşları yalnızca Çin'e karşı değil, aynı zamanda Meksika, Kanada, Avrupa ülkeleri ve diğer bazı ülkelere karşı da yürütülmektedir. Çünkü ABD'nin en büyük iki yapısal problemi vardır: Birincisi istihdam, diğeri büyüme sorunudur. Bu iki sorun, ancak ve ancak şirketlerin ABD içinde üretim yapmasıyla çözülebilir. Çin, Meksika veya Kanada'dan gelen üretim tekrar ABD'ye taşınmalıdır. Ancak mevcut işçilik ücretleri ve üretim maliyetleri nedeniyle bunun ne kadar mümkün olduğu tartışmalıdır.

Trump'ın dış politikasında, iktisadi milliyetçilik olarak ifade edebileceğimiz "Yeni Merkantilizm" anlayışının söz konusu olduğunu belirttik. Bu anlayışta ekonomik zenginliğin öncelenmesi, ardından bu zenginliğin askeri güce

2 Mayıs 2025

dönüştürülmesi temel bir strateji olarak benimsenmektedir. Başka bir deyişle, önce ekonomik güç ve ardından askeri kapasite gelmektedir. Bu, klasik liberal anlayıştan ciddi biçimde sapmadır. Bu nedenle liberalizme yönelik bir geri çekilme ya da vazgeçiş süreci gözlemlenmektedir. Bu süreci “Liberalizmin Krizi” veya “Post-Liberalizm” olarak da adlandırmak mümkündür. Daha da ileri gidilirse, bu dönemi tanımlamak için “Neo-faşizm” veya “Çin tarzı Liberalizm” gibi kavramlar da kullanılabilir. Demokrasiden belli ölçüde vaz geçilmesiyle, egemen devletin daha ön plana çıkmasıyla ve tüm kontrolü ele geçirmesiyle beraber uygulanan denetimli liberalizm ile yani büyük sermayenin korunup kollanmasıyla zenginleşme ve güç elde etme amaçlanmaktadır.

Ulus-devletin ve milliyetçiliğin daha baskın olduğu, sivil toplumun ve bireysel özgürlüklerin geri planda kaldığı yeni bir döneme doğru gidilmektedir. Ancak tüm bu gelişmelerin arka planında tüm dünyada ortaya çıkan güvenlik endişesi de etkili olmuştur, yani güvenliğin yeniden en öncelikli mesele haline gelmiş olmasıdır. Tüm dünya, artık güvenlik ekseninde bir söylem geliştirmektedir. Devletin güvenlik odaklı yaklaşımı, bireyin özgürlüklerini tehdit eder hale gelebilir. Bu yeni dönemde bireysel özgürlüklerin, devletin güvenliği karşısında ikincil konuma düşmesi beklenebilir.

Sonuç

Trump’ın başkanlığa seçilmesi, Amerikan “derin devleti”nin bir tercihi olarak değerlendirilebilir. Başka bir deyişle Trump’ın, Amerikan sisteminin bilinçli bir tercihiyle bu konuma getirildiği ileri sürülebilir. Hatırlatmak gerekirse Trump’a yönelik çok sayıda suçlama gündeme gelmişti. Ancak anayasal mekanizmalarla bu süreçler askıya alınmış ya da etkisizleştirilmiştir. Bu da göstermektedir ki Trump; yalnızca bireysel bir figür değil, aynı zamanda mevcut sistemin belirli çıkarlar doğrultusunda desteklediği bir siyasal tercihtir.

Bu çerçevede Trump’ın sisteme hizmet eden bir araç olarak kullanıldığı savı gündeme gelmektedir. Zira bu tür eylemleri gerçekleştirebilmek için sistemin “rasyonel” sınıflandırmasına uymayan, “irrasyonel” addedilebilecek bir aktöre ihtiyaç duyduğu öne sürülebilir. Trump’ın gerçekten “irrasyonel” biri olmadığı, ancak “irrasyonellik” rolünü başarıyla oynadığı düşünülebilir. Bu strateji, uluslararası ilişkiler literatüründe “irrasyonelliğin rasyonelitesi” (the rationality of irrationality) kavramı ile açıklanabilir (bu kavram the irrationality of rationality kavramıyla karıştırılmamalıdır). Normalde mantık dışı sayılacak davranışlar, Trump gibi figürlerden geldiğinde tehditkâr bir ciddiyet kazanmakta ve karşı tarafça rasyonelmiş gibi algılanmaktadır. Böylece belirsizlik ve korku üzerinden küresel ölçekte bir güç projeksiyonu inşa edilmektedir. Bu durumdan sistem zaman zaman fayda da sağlamaktadır.

Göçmen politikaları ya da bireysel özgürlüklerin kısıtlanması gibi alanlarda, Trump’ın söylemleri ve politikaları, Amerikan siyasi sisteminde daha önce tabu olarak kabul edilen sınırların aşılmasını mümkün kılmıştır.

Kongre dâhil olmak üzere sistem içerisinde bu dönüşüme karşı çıkan aktörlerin sayısı giderek azalmaktadır. Söz konusu değişimin yalnızca Donald Trump’ın bireysel iradesiyle gerçekleştirilebilecek bir dönüşüm olmadığı açıktır. Trump, bu dönüşümde bir figür olarak öne çıksa da arka planda etkili olan çok katmanlı güç yapılarını göz ardı etmemek gerekir. En nihayetinde “Amerikan istisnacılığı” olarak adlandırılan, bireysel özgürlüklerin ön planda olduğu liberal normlar sistemi çökmekte ve bu bağlamda devletin yapısal bir yeniden inşa sürecine girdiği gözlemlenmektedir. Amerikan devletinin günümüzde ciddi bir yapısal dönüşüm süreci içerisinde olduğu net olarak görülmektedir.

Yazar Hakkında

Prof. Dr. Tayyar ARI - Uludağ Üniversitesi Öğretim Üyesi

1960, Erdemli/Mersin doğumlu. Ortaokul ve liseyi Erdemli’de bitirdi. ODTÜ İdari Bilimler Fakültesi (1983) mezunu. 1984’te Uludağ Üniversitesi Uluslararası İlişkiler Bölümünde akademik kariyerine başladı. 1991’de İstanbul Üniversitesi İktisat Fakültesi Uluslararası İlişkiler Bölümünden doktora unvanını aldı. 1991’de yardımcı doçentliğe, 1996’da doçentliğe, 2002’de profesörlüğe yükseltildi. 1995 yaz döneminde ABD’de Washington Georgetown Üniversitesinde araştırmalar yaptı. Uluslararası konferans ve saha araştırması amacıyla ABD, İran, Suriye, Lübnan, Ürdün, Suudi Arabistan, Mısır, İsrail, Filistin, Kuveyt, Birleşik Arap Emirlikleri, Bahreyn, Katar, Umman, Tunus, Fas, Cezayir, Makedonya, Kosova, Yunanistan, Japonya, Almanya, Fransa, İsviçre ve Azerbaycan’da bulunan Prof. Dr. Tayyar ARI’nın Türkiye’de ve yurtdışında okutulan birçok kitabı bulunmaktadır. Bu çalışmalarından bazıları şu şekilde sıralanabilir: Critical Theories In International Relations (2023, Lexington), Inter-State and Intra-State Conflicts in Global Politics (2021, Lexington), Turkish Foreign Policy During JDP Era (2021, Peter Lang), Amerika’da Siyasal Yapı, Lobiler ve Dış Politika, Basra Körfezi ve Orta Doğu’da Güç Dengesi 1978-1991, Uluslararası İlişkiler ve Dış Politika (11. Baskı 2021, Ekin), Global Politika ve Güney Asya, Uluslararası İlişkiler Teorileri, (11. Baskı, 2025, Ekin) Irak, İran, ABD ve Petrol, Orta Doğu, Orta Asya ve Kafkasya, Yükselen Güç, Uluslararası İlişkilerde Postmodern Analizler, Orta Doğuda Siyaset, Geçmişten Günümüze Orta Doğu (7. Baskı, 2018, Alfa). Uluslararası İlişkilere Giriş (5. Baskı 2021, Ekin). Prof. Dr. Tayyar ARI, Uludağ Üniversitesi İİBF Uluslararası İlişkiler Bölüm Başkanlığı görevini yürütmektedir.

2 Mayıs 2025**Uluslararası Güncel Sorunlar**

Küresel ve bölgesel rekabet uluslararası ilişkilerde baş döndürücü bir değişim ve dönüşümle sonuçlanmaktadır. Devletler arası savaşlar, iç savaşlar, terörizm, ekonomik ve teknolojik rekabet, artan nüfus artışıyla birlikte kıt kaynakların her geçen gün daha da kritik hale gelmesi, düzenli ve düzensiz göçler, salgın hastalıklar devletlerin güvenlik anlayışını hızla değiştirmekte ve bu karmaşık ve hızla değişen gündemde karar almak ve uygulamak daha da zorlaşmaktadır.

Örneğin, Rusya-Ukrayna Savaşı nükleer silah kullanımını da içerecek şekilde her geçen gün daha tehlikeli hale gelirken, tüm dünya Gazze'deki soykırıma seyirci kalmaktadır. Terörizm tehdidi her geçen gün yeniden artarken, aynı ittifak içinde olan devletler bile müttefiklerine karşı tehdit oluşturan terör örgütlerine destek vermekten kaçınmamaktadır. Başta BM olmak üzere uluslararası örgütler bölgesel ve küresel sorunlara çözüm bulmakta yetersiz kalmaktadır.

Uluslararası güncel sorunları yakından takip etmek ve gelişmeleri doğru okumak dış politikada karar almak konusunda temel rolü oynamaktadır. İlgili devlet kurumları kadar üniversiteler ve düşünce kuruluşları da bu süreçte önemli rol oynamaktadır. Kapadokya Üniversitesi (KÜN) ve Ankara Kriz ve Siyaset Araştırmaları Merkezi (ANKASAM) iş birliğinde yürütülecek bu proje ile Uluslararası Güncel Sorunların bu konudaki uzmanlar ile tartışılması, ele alınması ve uluslararası bu sorunlara ilişkin olarak Türk Dış Politikasında alınacak kararlara ışık tutması amaçlanmaktadır.

Proje hakkında detaylı bilgiye;
<https://commonhorizon.kapadokya.edu.tr/> adresinden ulaşabilirsiniz.

Prof.Dr. Şafak OĞUZ

2019 yılında Doçentlik ve 2024 yılında Profesör unvanını alan Prof.Dr. Şafak OĞUZ, Türk Silahlı Kuvvetleri'ndeki (TSK) 23 yıllık hizmetinden sonra 2021 yılında emekli olmuştur. Görevi esnasında Birleşmiş Milletler (BM) ve Kuzey Atlantik Antlaşması Örgütü (NATO) bünyesinde de çalışan OĞUZ, Kitle İmha Silahları, Terörizm, Uluslararası Güvenlik, Uluslararası Örgütler ve Barış ve Çatışma Çalışmaları konularında çalışmalar yapmaktadır. Prof.Dr. Şafak OĞUZ, halen Kapadokya Üniversitesi İktisadi, İdari ve Sosyal Bilimler Fakültesi Dekan Vekili olarak görev yapmaktadır. İyi derece İngilizce ve Almanca bilmektedir.

Prof. Dr. Mehmet Seyfettin EROL

Boğaziçi Üniversitesi Siyaset Bilimi ve Uluslararası İlişkiler Bölümü'nden 1993'de mezun oldu. Boğaziçi Üniversitesi'nde 1995'de Yüksek Lisans çalışmasını tamamlayan Erol, 2005 yılında Ankara Üniversitesi'nde yaptı. 2009'da "Uluslararası İlişkiler" alanında doçent ve 2014 yılında da Profesörlük unvanlarını aldı.

Uzmanlık alanları, "Jeopolitik", "Kriz Yönetimi", "Güvenlik", "Türk Dış Politikası" ve "Türk Dünyası" olan Prof. Erol'un, bu konularda çok sayıda bilimsel makalesi ve kitabı bulunmaktadır.

Avrasya Dosyası, Karadeniz Araştırmaları, Gazi Akademik Bakış, Bölgesel Araştırmalar Dergisi, Uluslararası Kriz ve Siyaset Araştırmaları dergileri editörlükleri ile TRT, Kanal A ve BBN Türk'te radyo-televizyon programları yapan, Türkiye'nin önde gelen dergi ve gazetelerinde köşe yazarlığı yapan-görüşleri yayımlanan Prof. Erol, bu çalışmalarından dolayı 2007'de Türk Dünyası Yazarlar ve Sanatçılar Vakfı (TÜRKSAV) "Türk Dünyası Hizmet Ödülü", 2015'de Türkiye Yazarlar Birliği (TYB) "Basın-Fikir Ödülü" başta olmak üzere çok sayıda ödüle layık görülmüştür.

Ufuk, Ankara ve Gazi Üniversitelerinde dersler veren Prof. Erol, Ankara Hacı Bayram Veli Üniversitesi İİBF Uluslararası İlişkiler Bölümü'nde öğretim üyesi olarak akademik çalışmalarını devam ettirmektedir. Türkiye'nin önde gelen düşünce merkezlerinde (ASAM, SDE, GSAM, USGAM) uzman ve kurucu başkan olarak görevler üstlenen Prof. Erol, 2016'dan bu yana Ankara Kriz ve Siyaset Araştırmaları Merkezi (ANKASAM) Kurucu Başkanı olarak bu alandaki faaliyetlerini devam ettirmektedir.